

EXERCITAREA AUTORITĂȚII PĂRINTEȘTI DUPĂ DIVORȚ

Autoritatea părintească este ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și aparțin în mod egal ambilor părinți.

Părinții căsătoriți exercită împreună și în mod egal autoritatea părintească. În cazul divorțului părinților autoritatea părintească se exercită potrivit dispozițiilor din cod referitoare la efectele divorțului în raporturile dintre părinți și copii. Aceste dispoziții se aplică și în cazul în care căsătoria părinților copilului minor a fost anulată ori a încetat ca urmare a încheierii, cu bună credință, a unei noi căsătorii de către soțul unei persoane declarată moartă dar care ulterior s-a dovedit a fi în viață.

În limbaj comun se folosește sintagma „*custodia copiilor*”, termen împrumutat din alte sisteme de drept, care nu se suprapune identic cu exercitarea autorității părintești după divorț, dar care este folosit și într-o serie de documente internaționale, cum ar fi *Convenția Europeană privind recunoașterea și aplicarea hotărârilor privind custodia copiilor și restabilirea custodiei copiilor din 1980*.

Pe lângă **dispozițiile Noului Cod civil** privind efectele divorțului în raporturile dintre copii și părinți, trebuie avute în vedere și drepturile copilului prevăzute de Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului

Efectele divorțului cu privire la raporturile dintre părinți și copiii lor minori

Exercitarea autorității părintești de către ambii părinți

- **regula** este aceea că, după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți (în limbaj obișnuit - „custodie comună”).
- **excepția**: când există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanța hotărăște ca autoritatea părintească să fie exercitată **numai de către unul dintre părinți** (părinte custodian). În această situație, celălalt părinte (părinte necustodian) păstrează dreptul de a veghea asupra modului în care copilul este crescut și educat, precum și dreptul de a consimți la adopția acestuia.
- **în mod cu totul și cu totul excepțional**, instanța de tutelă poate hotărî plasamentul copilului la o rudă sau la o altă familie ori persoană sau într-o instituție de ocrotire. Acestea exercită drepturile și îndatoririle care revin părinților cu privire la persoana copilului. În acest caz, instanța stabilește dacă drepturile cu privire la bunurile copilului se exercită de către părinți în comun sau de către unul dintre ei.

Locuința copilului după divorț

- părinții **se pot înțelege** asupra locuinței copilului după divorț;
- dacă părinții nu se înțeleg și decid contrar interesului superior al copilului, instanța de tutelă stabilește, odată cu pronunțarea divorțului, ca locuința copilului minor să fie la părintele cu care locuiește în mod statornic (părinte rezident). Dacă până la divorț copilul a locuit cu ambii părinți, instanța îi stabilește locuința la unul dintre ei, ținând seama de interesul său superior.
- în mod excepțional, și numai dacă este în interesul superior al copilului, instanța poate stabili ca acesta să locuiască la bunici sau la alte rude ori persoane, cu consimțământul acestora, ori la o instituție de ocrotire. Acestea supraveghează copilul și îndeplinesc tot ce este necesar pentru sănătatea, educația și învățătura sa.
- Dacă afectează exercițiul autorității sau a altor drepturi părintești, locuința minorului nu poate fi schimbată fără acordul *ambilor* părinți. În cazul în care părinții nu se înțeleg cu privire la aceste aspecte

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect.

instanța va decide dacă o schimbare a locuinței este oportună sau nu.

Relațiile personale ale copilului cu părinții și cu alte persoane semnificative din viața sa

- copilul are dreptul de a menține relații personale și contacte directe cu părinții, rudele, precum și cu alte persoane față de care copilul a dezvoltat legături de atașament.
- părintele sau, după caz, părinții separați de copilul lor au dreptul să aibă legături personale cu acesta;
- în caz de neînțelegere între părinți, instanța de tutelă decide cu privire la modalitățile de exercitare a acestui drept.
- copilul are dreptul de a-și cunoaște rudele și de a întreține relații personale cu acestea, precum și cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie
- părinții sau un alt reprezentant legal al copilului nu pot împiedica relațiile personale ale acestuia cu bunicii, frații și surorile ori cu alte persoane alături de care copilul s-a bucurat de viața de familie, decât în cazurile în care instanța decide în acest sens, apreciind că există motive temeinice de natură a primejdii dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală sau morală a copilului.

Relațiile personale se pot realiza prin:

- a) întâlniri ale copilului cu părintele ori cu o altă persoană care are dreptul la relații personale cu copilul;
- b) vizitarea copilului la domiciliul acestuia;
- c) găzduirea copilului pe perioadă determinată de către părintele sau de către altă persoană la care copilul nu locuiește în mod obișnuit;
- d) corespondență ori altă formă de comunicare cu copilul;
- e) transmiterea de informații copilului cu privire la părintele ori la alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul;
- f) transmiterea de informații referitoare la copil, inclusiv fotografii recente, evaluări medicale sau școlare, către părintele sau către alte persoane care au dreptul de a menține relații personale cu copilul

Contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor

- părinții **se pot înțelege** cu privire la contribuția lor la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor, înțelegere de care poate lua act notarul în cazul divorțului notarial sau instanța de tutelă, prin hotărârea de divorț,
- în caz de neînțelegere, instanța de tutelă stabilește contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor;
- obligația de întreținere se execută **în natură**, prin asigurarea celor necesare traiului și, după caz, a cheltuielilor pentru educare, învățatură și pregătire profesională.
- numai dacă obligația de întreținere nu se execută de bunăvoie, în natură, instanța de tutelă dispune executarea ei prin plata unei pensii de întreținere, stabilită în bani. Pensia de întreținere poate fi sub o sumă fixă sau o cotă procentuală din venitul net lunar al celui care datorează întreținere. Pensia de întreținere stabilită într-o sumă fixă se indexează de drept, trimestrial, în funcție de rata inflației.
- întreținerea datorată de părinte se stabilește până la o pătrime din venitul său lunar net pentru un copil, o treime pentru 2 copii și o jumătate pentru 3 sau mai mulți copii. Cuantumul întreținerii datorate copiilor, împreună cu întreținerea datorată altor persoane, potrivit legii, nu poate depăși jumătate din venitul net lunar al celui obligat.
- pensia de întreținere se plătește în **rate periodice**, la termenele convenite sau, în lipsa acordului lor, la cele stabilite prin hotărâre judecătorească.
- părțile pot conveni sau, dacă sunt motive temeinice, instanța de tutelă poate hotărî ca întreținerea să fie achitată prin **plata anticipată a unei sume globale** care să acopere nevoile de întreținere ale celui îndreptățit pe o perioadă mai îndelungată sau pe întreaga perioadă în care se datorează întreținerea, în măsura în care debitorul întreținerii are mijloacele necesare acoperirii acestei obligații.
- dacă apare o schimbare în ceea ce privește posibilitățile financiare ale părintelui care plătește întreținerea și nevoia copilului care o primește, instanța de tutelă, potrivit împrejurărilor, poate mări sau micșora pensia de întreținere sau poate hotărî încetarea plății ei.

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect.

Noul Cod Civil pe înțelesul tuturor

DIVORȚUL

- instituție care era reglementată de Codul Familiei, iar în Noul Cod Civil textele se regăsesc în articolele 373 - 403), cu unele îmbunătățiri;
- divorțul înseamnă desfacerea căsătoriei;

Motivele de divorț (art. 373 Cod civil)

Divorțul poate avea loc:

- a) prin acordul soților, la cererea ambilor soți, ori la cererea unuia dintre soți care e acceptată de celălalt;
- b) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămăte și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă; instanța stabilește culpa unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei sau culpa comună a soților, chiar dacă numai unul dintre ei a făcut cerere de divorț.
- c) la cererea unuia dintre soți, după o separare în fapt care a durat cel puțin 2 ani; divorțul se poate pronunța chiar din culpa exclusivă a soțului reclamant, cu excepția situației în care pârâtul se declară de acord cu divorțul, când acesta se va pronunța fără a se menționa culpa soților.
- d) la cererea aceluia dintre soți a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei, caz în care desfacerea căsătoriei se pronunță fără a se face mențiune despre culpa soților.

Proceduri de divorț:

1. pe **cale administrativă** poate fi soluționat divorțul *prin acord*, indiferent de durata căsătoriei, dacă sunt întrunite următoarele condiții:

- soții își exprimă liber și neviciat consimțământul, în fața ofițerului de stare civilă de la locul căsătoriei sau al ultimei locuințe comune a soților,
- nici unul dintre ei nu este pus sub interdicție judecătorească
- nu au copii minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați.

Cererea de divorț se depune de către soți împreună, iar după un termen de gândire de 30 de zile de la înregistrarea cererii, soții se prezintă personal și, dacă ambii stăruie să divorțeze, ofițerul de stare civilă, după ce verifică valabilitatea consimțământului, eliberează certificatul de divorț *fără vreo mențiune cu privire la culpa soților*.

2. prin **procedura notarială** pot fi soluționate:

- divorțul *prin acord* al soților care nu au copii minori,
- divorțul soților care au copii minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, dacă *soții convin asupra tuturor aspectelor* referitoare la:

- numele de familie pe care să îl poarte după divorț,
- exercitarea autorității părintești de către ambii părinți,
- stabilirea locuinței copiilor după divorț,
- modalitatea de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat și fiecare dintre copii,
- stabilirea contribuției părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor.

Competent este notarul de la locul căsătoriei sau al ultimei locuințe comune a soților. Și în acest caz niciunul dintre soți nu trebuie să fie pus sub interdicție, iar consimțământul trebuie să fie liber și neviciat. Cererea de

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect.

divorț se depune de către soți împreună, dar poate fi depusă și prin mandatar cu procură autentică. După un termen de gândire de 30 de zile, soții se prezintă personal, și, dacă stăruie să divorțeze, notarul public, după ce verifică valabilitatea consimțământului, eliberează certificatul de divorț *fără vreo mențiune cu privire la culpa soților*.

3. pe cale judiciară pot fi soluționate cererile de divorț pentru oricare dintre motivele arătate, dacă soții se adresează direct instanței de judecată sau dacă divorțul administrativ sau notarial a fost respins. Competență este instanța de tutelă, iar până la înființarea sa, competența aparține judecătoriei;

Efectele divorțului în raporturile dintre soți:

Data desfacerii căsătoriei:

- Căsătoria este desfăcută din ziua în care hotărârea prin care s-a pronunțat divorțul a rămas *definitivă*.
- Prin excepție, dacă reclamantul decedează în timpul procesului și acțiunea de divorț este continuată de moștenitorii soțului reclamant, căsătoria se socotește desfăcută la data *decesului*.
- În cazul divorțului administrativ sau notarial, căsătoria este desfăcută pe data *eliberării certificatului de divorț*.

Numele de familie după căsătorie

- La desfacerea căsătoriei prin divorț, soții pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei.
- Pentru motive temeinice, justificate de interesul unuia dintre soți sau de interesul superior al copilului, instanța poate să încuviințeze ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, chiar în lipsa unei înțelegeri între ei.
- Dacă nu a intervenit o înțelegere sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți poartă numele dinaintea căsătoriei.

Efecte cu privire la regimul matrimonial

- În cazul divorțului, regimul matrimonial încetează între soți la data introducerii cererii de divorț.
- Oricare dintre soți sau amândoi, împreună, în cazul divorțului prin acordul lor, pot cere instanței de divorț să constate că regimul matrimonial a încetat de la data separației în fapt.
- Actele de înstrăinare sau de grevare, precum și actele din care se nasc obligații în sarcina comunității, încheiate de unul dintre soți după data introducerii cererii de divorț pot fi anulate dacă au fost făcute în fraudă celuilalt soț.

Despăgubiri, prestații compensatorii, obligații de întreținere între foștii soți

- **despăgubiri:** soțul nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei, poate cere soțului vinovat să îl despăgubească. Instanța de tutelă soluționează cererea prin hotărârea de divorț. Despăgubirile pot fi cerute distinct de dreptul la prestația compensatorie.
- **obligația de întreținere** între soți încetează prin desfacerea căsătoriei. Soțul divorțat are dreptul la întreținere, dacă se află în nevoie din pricina unei incapacități de muncă survenite înainte de căsătorie ori în timpul căsătoriei. Aceeași obligație intervine și atunci când incapacitatea se ivește în decurs de un an de la desfacerea căsătoriei, însă numai dacă incapacitatea este cauzată de o împrejurare în legătură cu căsătoria.
- **prestația compensatorie:** în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani, iar divorțul se pronunță din culpa exclusivă a soțului pârât, soțul reclamant poate beneficia de o prestație care să compenseze, atât cât este posibil, un dezechilibru semnificativ pe care divorțul l-ar determina în condițiile de viață ale celui care o solicită. Soțul care solicită prestația compensatorie nu poate cere de la fostul său soț și pensie de întreținere. Prestația compensatorie nu se poate solicita decât odată cu desfacerea căsătoriei. Prestația compensatorie poate fi stabilită în bani, sub forma unei sume globale sau a unei rente viagere, ori în natură, sub forma uzufructului (beneficiului adus de folosirea unui bun) asupra unor bunuri mobile sau imobile care aparțin debitorului.

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect.

FIDUCIA

- instituție nou introdusă prin Codul Civil (articolele 773-791);
- este **operațiunea juridică prin care unul sau mai mulți constituitori transferă drepturi reale, drepturi de creanță, garanții ori alte drepturi patrimoniale sau un ansamblu de asemenea drepturi, prezente ori viitoare, către unul sau mai mulți fiduciar care le exercită cu un scop determinat, în folosul unuia sau mai multor beneficiari.**

- fiducia este stabilită expres prin lege sau prin contract încheiat în formă autentică;
- la încetarea contractului, masa patrimonială se transferă la beneficiar sau, în lipsa acestuia, la constitutor
- contractul de fiducie este lovit de nulitate absolută dacă prin el se realizează o liberalitate indirectă în folosul beneficiarului.

Părțile contractului de fiducie:

- **constitutor** – poate fi orice persoană fizică sau juridică;
- **fiduciar** – numai instituțiile de credit, societățile de investiții și de administrare a investițiilor, societățile de servicii de investiții financiare, societățile de asigurare și de reasigurare, notarii publici, avocații.
- **beneficiarul** fiduciei poate fi constitutorul, fiduciarul sau o terță persoană.

Conținutul contractului de fiducie

Contractul de fiducie, sub sancțiunea nulității, trebuie să cuprindă:

- drepturile reale, drepturile de creanță, garanțiile și orice alte drepturi patrimoniale transferate
- durata transferului, care nu poate depăși 33 de ani începând de la data încheierii sale
- identitatea constitutorului sau a constitutorilor
- identitatea fiduciarului sau a fiduciarilor
- identitatea beneficiarului sau a beneficiarilor ori cel puțin regulile care permit determinarea acestora
- scopul fiduciei și întinderea puterilor de administrare și de dispoziție ale fiduciarului/fiduciarilor
- condițiile în care fiduciarul dă socoteală constitutorului cu privire la îndeplinirea obligațiilor sale
- intervalele de timp la care fiduciarul dă socoteală beneficiarului și reprezentantului constitutorului

Formalități privind contractul de fiducie

1. Înregistrarea fiscală

- sub sancțiunea nulității absolute, contractul de fiducie și modificările sale trebuie să fie înregistrate, la cererea fiduciarului, în termen de o lună, de la data încheierii, la organul fiscal competent să administreze sumele datorate de fiduciar bugetului general consolidat al statului.
- când masa patrimonială fiduciară cuprinde drepturi reale imobiliare, acestea sunt înregistrate, sub aceeași sancțiune, la compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale competent pentru administrarea sumelor datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale în raza cărora se află imobilul.

2. Opozabilitatea fiduciei

- fiducia este opozabilă terților de la data menționării în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare;
- înscrierea drepturilor reale imobiliare, inclusiv a garanțiilor imobiliare care fac obiectul contractului de fiducie se face și în cartea funciară, pentru fiecare drept în parte

3. Cerințe speciale de formă

- dacă pentru transmiterea unor drepturi este necesară îndeplinirea unor cerințe speciale de formă, se va încheia un *act separat* cu respectarea cerințelor legale.

Răspunderea fiduciarului pentru prejudiciile cauzate

- pentru prejudiciile cauzate prin actele de conservare sau administrare a masei patrimoniale fiduciare, fiduciarul răspunde numai cu celelalte drepturi cuprinse în patrimoniul său.

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil
și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect

Noul Cod Civil pe înțelesul tuturor

LOGODNA

- este o instituție nou introdusă prin Codul Civil (articolele 266-270);
- înseamnă **promisiunea reciprocă de a încheia căsătoria**;

Încheierea logodnei

- **condițiile de fond pentru a încheia o logodnă** sunt, de principiu, aceleași ca pentru încheierea căsătoriei, respectiv:
 - o consimțământul liber și personal al logodnicilor;
 - o vârsta minimă 18 ani sau, pentru motive temeinice, 16 ani, cu încuviințarea părinților sau tutorelui;
 - o persoana să nu fie logodită;
 - o persoanele care se logodesc să fie de sex diferit (logodna se poate încheia doar între bărbat și femeie);
 - o este oprită logodna între tutore și persoana minoră care se află sub tutela sa;
 - o este interzisă logodna alienatului mintal și a debilului mintal;
 - o este interzisă logodna între rudele în linie dreaptă (între părinți și copii sau între bunici și nepoți), precum și între cele în linie colaterală până la al patrulea grad inclusiv (între frați și surori, între unchi/mătuși și nepoți de frate/soră, între verii primari, cu excepția existenței unor motive temeinice când instanța se va pronunța pe baza unui aviz medical special dat în acest sens);
- încheierea logodnei *nu este supusă niciunei formalități și poate fi dovedită cu orice mijloc de probă* (înscrisuri, martori etc.);
- încheierea căsătoriei nu este condiționată de încheierea în prealabil a logodnei.

Ruperea logodnei

- nu este supusă niciunei formalități și poate fi dovedită cu orice mijloc de probă;
- logodnicul care rupe logodna nu poate fi constrâns să încheie căsătoria;
- ca și o garanție a libertății matrimoniale, clauza penală stipulată pentru ruperea logodnei este considerată nescrisă (adică nu se va lua în seamă o obligație asumată la plata unei sume de bani determinată);
- în cazul ruperii logodnei, **se restituie darurile** pe care logodnicii le-au primit în considerarea logodnei sau, pe durata acesteia, în vederea căsătoriei, cu excepția darurilor obișnuite. Darurile se restituie în natură sau, dacă aceasta nu mai este cu puțință, în măsura îmbogățirii. Darurile *nu se restituie* dacă logodna a încetat prin moartea unuia dintre logodnici;
- partea care **rupe logodna în mod abuziv** sau care, în mod culpabil, l-a determinat pe celălalt să rupă logodna, poate fi obligată la despăgubiri pentru cheltuielile făcute sau contractate în vederea căsătoriei, în măsura în care au fost potrivite cu împrejurările, precum și pentru orice alte prejudicii cauzate.

Termenul în care poate fi exercitat dreptul la acțiune pentru restituirea darurilor făcute în considerarea logodnei sau, pe durata acesteia, în vederea căsătoriei, precum și pentru sancționarea ruperii abuzive a acesteia este de *un an* de la ruperea logodnei.

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil
și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect

PARTAJUL

- Partajul este reglementat prin Codul Civil în articolele 669-686;
- Sub aspectul etapelor și modalității concrete de realizare, partajul este reglementat în Codul de procedură civilă. Regulile esențiale se regăsesc în dreptul material – Codul civil.
- Este operațiune juridică prin care se pune capăt proprietății comune. Proprietatea comună presupune că dreptul de proprietate privată are doi sau mai mulți titulari. Proprietatea comună are următoarele forme:
 - proprietatea pe cote-părți (*coproprietatea*), care poate fi:
 - ▶ obișnuită
 - ▶ forțată;
 - proprietatea în devălmășie (*devălmășia*).
- În cazul coproprietății, prin partaj, bunul sau bunurile stăpânite în comun pe cote-părți sunt împărțite materialmente între copărtași, fiecare dintre aceștia **devenind proprietarul exclusiv** asupra unui anume bun sau părți materiale din bun dintre cele ce formau obiectul coproprietății;
- în cazul încetării devălmășiei (bunul sau bunurile stăpânite în comun de mai multe persoane fără ca vreuna dintre acestea să fie titularul unei cote-părți determinate din dreptul de proprietate) se poate realiza partajul astfel încât asupra bunului sau bunurilor va exista un drept de proprietate exclusiv;
- în cazul partajului de bunuri comune ale soților se aplică regulile speciale referitoare la efectele regimurilor matrimoniale, ale convențiilor matrimoniale și la efectele divorțului cu privire la raporturile patrimoniale dintre soți.

Când poate fi cerit partajul?

- de regulă partajul **poate fi cerut oricând**, cu excepția situației în care partajul a fost suspendat prin lege, act juridic ori hotărâre judecătorească;
- partajul poate fi **suspendat prin convenție** încheiată în formă autentică și supusă formalităților de publicitate prevăzute de lege, pentru o perioadă de maxim 5 ani;
- partajul poate fi **suspendat și prin hotărâre judecătorească** pentru cel mult un an, pentru a nu se aduce prejudicii grave celorlalți coproprietari;

Felurile partajului

- partajul poate fi **convențional (prin bună învoială) sau judiciar (prin hotărâre judecătorească)**;
- dacă un coproprietar este lipsit de capacitate de exercițiu ori are capacitate de exercițiu restrânsă, partajul va putea fi făcut prin bună învoială numai cu autorizarea instanței de tutelă, precum și, dacă este cazul, a ocrotitorului legal;
- în cazul proprietății periodice și în celelalte cazuri de coproprietate forțată, partajul este posibil numai prin bună învoială;
- partajul prin bună învoială poate fi desființat pentru aceleași cauze ca și contractele;
- partajul făcut fără participarea tuturor coproprietarilor este lovit de nulitate absolută;

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil
și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect

Situații în care partajul este inadmisibil

- partajul este **inadmisibil** în cazul coproprietății forțate; cu toate acestea, partajul poate fi cerut în cazul părților comune din clădirile cu mai multe etaje sau apartamente atunci când aceste părți încetează de a mai fi destinate folosinței comune;
- partajul este **inadmisibil** în situația uzucăpării bunului de către unul dintre coproprietari;

Modalitățile de partaj sunt următoarele:

- **în natură**, proporțional cu cota-parte a fiecărui coproprietar;
- **atribuirea întregului bun, în schimbul unei sulțe**, în favoarea unuia ori a mai multor coproprietari, la cererea acestora;
- **vânzarea bunului și distribuirea prețului**: **vânzarea bunului** se face în modul stabilit de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, la licitație publică, în condițiile legii, iar **distribuirea prețului** către coproprietari se va realiza proporțional cu cota-parte a fiecăruia dintre ei;

Drepturile creditorilor

- creditorii unui coproprietar **pot urmări silit cota lui parte** din dreptul asupra bunului comun sau **pot cere instanței împărțeala bunului**, caz în care urmărirea se va face asupra părții de bun sau, după caz, asupra sumei de bani convenite debitorului;
- creditorii personali ai unui coproprietar vor putea, de asemenea, **să intervină, pe cheltuiala lor, în partajul cerut de coproprietari ori de un alt creditor**.
- creditorii nu pot, însă, să atace un partaj efectuat, afară numai dacă acesta s-a făcut în lipsa lor și fără să se țină seama de opoziția pe care au făcut-o, precum și în cazurile când partajul a fost simulat ori s-a făcut astfel încât creditorii nu au putut să intervină în proces;

Efectele partajului

- dreptul de proprietate asupra bunurilor partajate se naște de la data stabilită prin actul de partaj, dar nu mai devreme de data încheierii actului, în cazul împărțelii voluntare, sau, după caz, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești;
- în cazul imobilelor, efectele juridice ale partajului se produc numai dacă actul de partaj încheiat în formă autentică sau hotărârea judecătorească rămasă definitivă, după caz, au fost înscrise în cartea funciară;
- actele încheiate, în condițiile legii, de un coproprietar cu privire la bunul comun rămân valabile și sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului;
- de regulă, între coproprietari există obligația de garanție pentru evicțiune și vicii ascunse, în limita cotelor-părți; coproprietarii nu datorează garanție dacă prejudiciul este urmarea faptei săvârșite de un alt coproprietar sau dacă au fost scutiți prin actul de partaj;

Proiectul „Vin Codurile !”

Conținutul acestui material nu constituie o interpretare oficială a Noului Cod civil și nu epuizează toate aspectele privitoare la acest subiect